

„Det passer,“ sagde hun derpaa ganske højt.

Nu vidste hun Besked! Det var Moderen og Mormoderen, som Faderen regelmæssigt hver Eftermiddag gik hen for at besøge. Nu var der ikke længer nogen Tvivl!

Med blussende Kinder satte hun sig ned paa Diget og faldt i Tanker.

Lige fra den allerførste Dag, da hun kom hertil, havde det stundesløse Barns altid virksomme Indbildningskraft beskæftiget sig med Moderen. Inde i København, hvor der altid var saa meget, der adspredte hende, kunde der ofte gaa flere Dage, uden at hun kom til at tænke paa hende. Herude derimod havde Omgivelserne daglig paatvunget hende Mindet om hendes gamle Hjem, og hun havde tilsidst sat sig fast i den Overbevisning, at Moderen maatte befinde sig et Sted her i Nærheden. Hver Gang hun saa' en fremmed Kvinde nærme sig ude paa Vejen, standsede hun med bankende Hjærte sin Leg i den Tro, at det var hende. Fra Morgen til Aften ventede hun hendes Komme, som Tanten jo havde bebudet. Med al sin Opfindsomhed havde hun søgt at udfritte Tjenestepigerne og alle Andre, som hun kom i Berøring med, om Moderens Opholdssted, om Grunden til